

Arrest

nr. 191 780 van 8 september 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 12 september 2015 België is binnengekomen, samen met haar echtgenoot J.M.H.H. en haar dochter A., diende op 14 september 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 22 december 2016 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van verzoekster en haar echtgenoot. De beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven van 22 december 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 14/09/2015

Overdracht CGVS: 19/02/2016

U werd op 24 oktober 2016, van 16.00 tot 17.49 uur, gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, meester X, was het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, van Arabische etnie te zijn en een sjiitische moslima te zijn. U werd in 1992 geboren in de wijk Shuala in Bagdad en woonde tot uw huwelijk in uw ouderlijk huis in deze wijk.

Op 11 juni 2008 werd er een bomaanslag gepleegd op een minibus waarin uw moeder en jongere broer M. zich bevonden. Uw moeder geraakte zwaargewond en herstelde gedeeltelijk. M. overleed aan zijn verwondingen.

In 2012 haalde u uw diploma van de middelbare school aan de Shema school voor meisjes in Shaula. Dat jaar trouwde u met J.M.H.H. en ging u in zijn ouderlijk huis in Shaula wonen. Jullie kregen één dochter, A.

Op de ochtend van 26 juli 2015 vond uw schoonvader een dreigbrief gericht aan uw man. Uw man vertrok zonder te weten naar waar hij ging. Uw schoonvader bracht u naar het huis van uw vader. Uw man belde u regelmatig en deelde u uiteindelijk mee dat jullie Irak moesten verlaten. U zag uw man terug bij de dienst paspoorten in de Kadhimiya-wijk, waar jullie jullie paspoorten en die van uw dochter aanvroegen. U keerde nadien terug naar het huis van uw ouders. Uw man contacteerde een tijdje later uw vader en vroeg hem om u en uw dochter naar de luchthaven te brengen. Daar zag u uw man terug.

U verliet samen met uw man en dochter Bagdad op 17 augustus 2015 en vloog naar Erbil. Van daaruit reisden jullie verder naar Turkije. Jullie reisden vanuit Turkije illegaal verder naar België waar jullie op 12 september 2015 en op 14 september 2015 asiel aanvroegen.

U vreest bij terugkeer dat u en uw echtgenoot door milities zullen worden gedood.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw paspoort (origineel), afgifte op 11 augustus 2015 in Bagdad; het paspoort van uw dochter (origineel), afgifte op 11 augustus 2015 in Bagdad; uw nationaliteitsbewijs (origineel), afgifte op 2 augustus 2007 in Rusafa; uw identiteitskaart, afgifte op 18 december 2012 in Kadhimiya; de identiteitskaart van uw dochter (origineel), afgifte in Kadhimiya, datum onleesbaar; de identiteitskaart van uw broer M. (kopie), afgifte op 1 augustus 2007 in Al Qassem; het nationaliteitsbewijs van uw broer M. (kopie), afgifte op 2 augustus 2007 in Rusafa; de identiteitskaart van uw moeder (kopie), afgifte op 1 augustus 2007 in Al Qassem; het nationaliteitsbewijs van uw moeder (kopie), afgifte op 22 oktober 1989 in Bagdad; de overlijdensakte van uw broer M. (kopie), afgifte op 11 juni 2008; twee medische rapporten met betrekking tot uw moeder (kopies), afgifedata 22 juni 2008 en 12 november 2008; en drie foto's van uw moeder in het ziekenhuis.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet, u niet kan worden toegekend.

De bomaanslag waarbij uw moeder gewond geraakte en uw jongere broer omkwam, is een zeer tragisch incident dat begrijpelijk een grote impact had op uzelf en uw familie. Deze aanslag was echter niet specifiek gericht op uw familie (gehoorverslag, p. 8, CGVS vragenlijst, p. 2). U bezit hierdoor dus ook geen specifieke vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade.

Uit uw verklaringen (gehoorverslag, p. 13) blijkt dat u zich verder baseert op dezelfde asielmotieven als diegene aangehaald door uw echtgenoot, J.M.H.H. (O.V. (...); CGVS (...)). Deze asielmotieven worden besproken in de beslissing van uw echtgenoot.

De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

“Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet, u niet kan worden

toegekend. De redenen daarvoor zijn dat de door u ingeroepen feiten niet geloofwaardig worden bevonden.

Uw verklaringen omtrent de drie motieven die u aanhaalt voor uw vervolging door Asaïb Ahl Al-Haq, met name uw soennisme, uw weigering om met de sjiitische militie samen te werken en het feit dat u in nachtclubs zingt, zijn niet geloofwaardig bevonden. Ook uw verklaringen over de vervolgingsfeiten zelf zijn dermate vaag en onwaarschijnlijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

U haalt tijdens het gehoor meerdere keren aan dat u als zanger wordt geïdoleerd omdat u soenniet bent (gehoorverslag, p. 17, 22, 23, 27, 32). Met betrekking tot uw religieuze achtergrond zijn er echter sterke indicaties dat u van sjiitische en niet van soennitische afkomst bent. Het betreft hier ten eerste uw stamnaam. U verklaart dat u van de Mashhadani-stam bent en dat uw familie uw stamnaam niet meer gebruikt sinds 2005 vanwege het sektarisch geweld. Deze stamnaam staat dan ook nergens op uw documenten (gehoorverslag, p. 3-4). Er zijn echter duidelijke aanwijzingen dat u niet van de Mashhadani stam, maar wel van de sjiitische Al-Lami stam bent. Zo verklaarde u bij uw asielaanvraag dat uw achternaam Al-Lami is, en werd uw dochter ook aangegeven met de achternaam Al-Lami (inschrijvingsformulier DVZ). Uw vrouw werd bij deze inschrijving ingeschreven als Mashhadani, en corrigeerde dit later naar Al Mashhadi, een sjiitische stamnaam (gehoorverslag (...)B, p. 3). U verklaart dat u niet weet hoe het komt dat uw familienaam en die van uw dochter bij uw inschrijving als Al-Lami werden genoteerd en stelt dat u niet Al-Lami gezegd hebt (gehoorverslag, p. 29-30). Uit de facebookpagina van uw vader blijkt echter dat hij veel (46) vrienden heeft van de Al-Lami stam. Geconfronteerd hiermee verklaart u dat u Al-Lami niet als achternaam hebt opgegeven en dat u geen stroming hebt, niet sjiïet of soenniet bent, en dat tegen de medewerker hebt gezegd bij het eerste interview. U verwijst ook ontwijkend naar andere asielzoekers die ook fouten in hun identiteitsgegevens hadden bij de asielinstanties (gehoorverslag, p. 29-30).

Er dient bovendien op te worden gewezen dat u verklaart dat u uw stamnaam van uw documenten liet afhalen vanwege het sektarisch geweld en het feit dat mensen werden geïdoleerd omwille van hun identiteitskaart. Gevraagd of uw familie dan een Mashhadani kende die zoiets had meegemaakt, antwoordt u echter zeer vaag dat u het zich niet herinnert en dat toen alle soennieten werden geïdoleerd. Niemand van uw familie maakte iets mee (gehoorverslag, p. 4). Het valt hier erg op dat het risico belangrijk genoeg is voor uw familie om jullie stamnaam van jullie documenten te laten verwijderen, maar dat u verklaart dat u het zich niet herinnert of er iemand van uw stam slachtoffer werd van sektarisch geweld.

U verklaart ook dat de Mashhadani stam uit Salaheddin en Mosul komt. Uw overgrootvader is echter oorspronkelijk afkomstig uit de Al Fadel-wijk in Bagdad. Uw grootvader en vader woonden in de Waset-provincie en uw vader is daar geboren. U weet niet of uw voorouders oorspronkelijk uit Tarmiya komen (gehoorverslag, p. 3-4). Waset ligt in het sjiitische Zuiden van Irak, waar ook veel van de facebookvrienden van uw vader uit afkomstig zijn. Uw wortels lijken zich dus eerder in de sjiitische dan in de soennitische regio's van Irak te bevinden.

Een andere aanwijzing van uw sjiitische achtergrond zijn de activiteiten van uw vader op facebook. Deze verwijzen veelvuldig naar sjiitische religieuze symbolen. U verklaart hierover dat uw vader geen facebook heeft en geboren is in 1952 (gehoorverslag, p. 29). De facebookaccount van uw vader is echter teruggevonden via zijn Iraakse telefoonnummer dat op de verzendingsenvelop van DHL stond die u neerlegde. Zijn accountnaam is "Al Hajj Abu A.", met andere woorden "de vader van A.". Uw broer heet A. Deze account lijkt uw profielfoto en omgekeerd lijkt u zijn profielfoto. De foto van uw vader op zijn account komt ook overeen met de foto's van uw vader op de identiteitsdocumenten die u neerlegt. Dit zijn duidelijke indicaties dat het wel om de facebookpagina van uw vader gaat. Hiermee geconfronteerd verklaart u dat u 100% zeker bent dat uw vader geen facebook heeft, dat hij niet van facebook houdt en dat hij misschien na uw vertrek een account heeft aangemaakt (gehoorverslag, p. 29). Deze verklaringen kunnen niet overtuigen en doen dus geen afbreuk aan het feit dat de facebook-account van uw vader zeer duidelijke aanwijzingen verschaft over uw sjiitische achtergrond.

Ten derde dient er ook gewezen te worden dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegt over het feit dat uw familie als soennitisch gezin in Shuala, een sjiitische wijk, kon blijven. U woonde uw hele leven in Shuala. U verklaart dat de soennitische families de wijk verlieten in 2006. U en uw familie bleven wel in Shuala omdat niemand wist dat jullie soennieten zijn. Dit komt omdat het sektarisme vroeger niet zichtbaar was in uw wijk en omdat jullie tijdens het conflict jullie stamnaam niet meer hebben gebruikt (gehoorverslag, p. 7). Het is echter niet aannemelijk dat u en uw familie in de Shuala-wijk konden blijven

wonen omdat niemand weet dat jullie soennieten zijn. U verklaart namelijk dat uw ouders reeds voor de jaren '80 in hetzelfde huis in de Shuala-wijk woonden. De mensen in de buurt kenden uw ouders dus reeds lang toen het sektarisch geweld uitbrak en zouden dan ook goed op de hoogte zijn van het feit dat zij van de Mashhadani stam zijn, een bekende soennitische stam. Geconfronteerd met deze vaststelling antwoordt u ontwijkend dat in 2006 heel veel mensen de wijk verlieten en dat u nieuwe burens kreeg. U verklaart dat uw familie niet werd verdreven omdat diegenen die de wijk verlieten geld hadden, maar jullie niet. Jullie werden toen niet persoonlijk bedreigd, maar hadden wel last van de algemene slechte veiligheidssituatie die zich uitte door aanslagen en bombardementen. Wanneer er dan nogmaals gevraagd wordt of mensen in de wijk toen niet wisten dat jullie soenniet zijn, verandert u uw verklaringen en zegt u "niet iedereen" in plaats van "niemand". U verklaart ook dat u en uw familie in de wijk bleven omdat het gevaarlijk was om te verhuizen omdat men dan zijn documenten aan politieagenten moet tonen. Wanneer er dan gevraagd wordt waarom de andere soennitische bewoners dan wél de wijk verlieten, verklaart u dat een deel werd bedreigd en het land verliet, en dat de rest in de wijk bleef. Dit strookt niet met wat u eerder verklaarde, met name dat de soennieten de wijk verlieten in 2006 (gehoorverslag, p. 7-8). Daarenboven verklaart u later in het gehoor: "Al Shuala-wijk is een kleine plaats, iedereen kent elkaar" (gehoorverslag, p. 15), wat er weeral op wijst dat het onmogelijk is dat men in Shuala niet zou weten dat uw familie soennitisch is. U verklaart bovendien zelf later in het gehoor ook nog: "alleen sjiieten wonen in die wijk" (gehoorverslag, p. 28). Er dient dus geconcludeerd te worden dat u geen aannemelijke reden kan geven waarom uw familie, een soennitisch gezin van de Mashhadani-stam, in Shuala bleef wonen terwijl de andere soennitische families daar in de periode van het sektarisch geweld vertrokken. Integendeel, de verklaringen die u geeft voor het feit dat jullie in de Shuala-wijk bleven zijn ook ongeloofwaardig en onderling niet te verenigen.

U haalt ook een incident aan waarbij iemand van Saraya Al-Salam u tijdens de maand Muharram aansprak. U verklaart hierover "in maand Muharram worden militaire parades gehouden en andere optochten, ik stond op straat en droeg toen zwarte kleren" (gehoorverslag, p. 23). Het feit dat u tijdens de periode van Muharram in zwarte kledij op straat stond, is ook weer een indicatie van uw sjiitische achtergrond. U haalt ook spontaan de graftempel van Al Kadhim, een sjiitische religieuze, aan wanneer u de route naar het Kadhimiya ziekenhuis bespreekt. U vertelt hierbij dat de controles lang zijn wanneer men de graftempel wil bezoeken. Op de vraag waarom u de graftempel van Al Kadhim vernoemt, antwoordt u "de heilige Kadhim, mensen gaan naar daar om zijn graf te bezoeken". Op de vraag of u dit graf ook ooit bezocht antwoordt u ontwijkend: "ik ben naar het ziekenhuis gegaan, nee" (gehoorverslag, p. 25). Het feit dat u spontaan de weg uitlegt aan de hand van een sjiitisch heiligdom en goed op de hoogte bent van de controles aan deze plaats zijn ook weer indicaties van een sjiitische achtergrond. Daarenboven verwijst u op uw facebookpagina zelf naar de heilige Kadhim.

Concluderend dient er te worden vastgesteld dat een aantal elementen er zeer sterk op wijzen dat u een sjiiet bent van de Al-Lami stam. U bent, zoals eerder aangegeven, hiermee meerdere malen geconfronteerd tijdens het gehoor. Hierop vraagt u eerst wat er van uw verwacht wordt, en haalt dan uw reis naar België aan en het feit dat terugkeren naar Irak voor u geen optie is. U zegt ook dat u kan bewijzen dat er tot op heden soennieten in Shuala wonen en dat niemand weet dat ze soenniet zijn, en verwijst naar een filmpje op youtube van een soenniet die Omar heet en in Shuala werd verbrand. U verklaart dat u een ander verhaal had kunnen verzinnen, met name dat u in 2006 geïmigreerd werd als soenniet en nu als zanger. Uiteindelijk verklaart u dat u niet weet wat te zeggen en herhaalt u dat uw naam fout werd genoteerd bij het eerste interview en dat u tot de Mashhadani stam behoort en geen sjiiet bent (gehoorverslag, p. 30). Uit bovenstaande blijkt dat u geen afdoende verklaring kan geven voor de vele elementen uit uw dossier die wijzen op een sjiitische achtergrond. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan het feit dat uw soennisme een reden is waarom u als zanger geïmigreerd zou worden. Daarenboven haalt u in uw vragenlijst van het CGVS op geen enkel moment aan dat u geïmigreerd wordt omdat u soenniet bent (vragenlijst CGVS, p. 1-2), hoewel u in het begin van het gehoor verklaarde dat u toen alle problemen had kunnen vermelden, maar niet in detail (gehoorverslag, p. 3).

Er kan ook geen geloof worden gehecht aan de tweede motivatie die u aanhaalt voor vervolging door Asaib Ahl Al-Haq: het feit dat u weigerde met sjiitische milities samen te werken. Er kunnen vooreerst vraagtekens geplaatst worden bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de vraag voor samenwerking van de milities. U hebt dit ten eerste niet aangehaald in uw vragenlijst van het CGVS. U legt hier tijdens uw gehoor bovendien vage verklaringen over af. Zo verklaart u dat de laatste keer dat u gevraagd werd om voor Al Hashd Al Shaabi, de paraplu-organisatie van de sjiitische milities in Irak, te zingen begin 2015 was, toen Saraya Al Salam aan verschillende zangers (waaronder uzelf) vroeg om een gezamenlijk lied te maken voor hun strijders. U verklaart dat de andere zangers dat aanvaard hebben, maar kan de naam van die andere zangers echter niet geven (gehoorverslag, p. 32). Het is niet

aannemelijk dat u wordt gevraagd een gezamenlijk lied te maken met andere zangers en dat u weet dat ze allemaal hebben aanvaard, maar dat u zelfs niet weet om wie het gaat. Ten derde verklaarde uw vrouw tijdens haar gehoor dat u buiten de problemen in juli en augustus 2015 geen andere problemen kende omwille van uw werk, en dat ze geen idee heeft of u werd benaderd door milities om voor hen te werken (gehoorverslag 1523882B, p. 13). Bovenstaande elementen doen al belangrijke twijfels rijzen over het feit of de milities ooit om uw samenwerking hebben gevraagd.

Het is daarenboven, als er al geloof zou kunnen worden gehecht aan het feit dat de milities u vroegen om liederen voor hen te maken, niet geloofwaardig dat u omwille van uw weigering van deze samenwerking vervolging zou moeten vrezen. U verklaart tijdens het gehoor dat u meer dan tien keer op een vriendelijke manier werd gevraagd om liederen voor de milities te maken, maar dat u echter nooit problemen hebt gekend omdat u weigerde met de milities samen te werken. Op de vraag of u iemand kent die problemen heeft gehad omdat hij weigerde liedjes te maken voor de milities, zegt u dat de sjiieten dit nooit weigerden. Op de vraag waarom de milities dat dan aan u als soenniet vroegen, antwoordt u dat u vermoedt dat ze doorhadden dat u geen sjiiet bent (gehoorverslag, p. 22-23). Zoals eerder vastgesteld, kan er echter geen geloof worden gehecht aan het feit dat u soenniet bent. Uw verklaringen over de reacties van de andere zangers op de vraag om samenwerking en de reden waarom u gevraagd werd om te zingen voor de milities zijn dus niet coherent.

Er dient dus te worden geconcludeerd met betrekking tot uw vrees voor vervolging omdat u geen liedjes voor de milities hebt gemaakt dat er belangrijke vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent deze vraag om samenwerking en dat u bovendien op geen enkele wijze staft dat uw weigering van samenwerking tot vervolging zou leiden.

Ten derde haalt u aan dat de milities u viseren omdat u zanger bent en in een bar-restaurant zong, genaamd Serchinal. Verschillende elementen halen de geloofwaardigheid van deze tewerkstelling echter onderuit. U legt vooreerst geen enkel document neer dat uw werkgeving bij Serchinal staft. U verklaart hieromtrent dat het verboden was om in de zaal te filmen, omwille van de privacy van de klanten en werknemers (gehoorverslag, p. 15-16). Uw vrouw is bovendien niet goed op de hoogte van uw werk bij Serchinal. Zij verklaart dat u optrad bij sociale gelegenheden, maar verklaart eerst dat ze niet weet of u ook nog op andere plaatsen zong. Op de vraag of u ook in nachtclubs zong, antwoordt zij dan bevestigend maar zij weet niet welke (gehoorverslag X, p. 14). Aangezien u verklaart dat u bedreigd werd omwille van uw werk in Serchinal en jullie daarvoor het land moesten verlaten, zou het wel verwacht kunnen worden dat jullie de aanleiding voor deze bedreiging hadden besproken en dat uw vrouw meer informatie zou kunnen geven over uw werk voor Serchinal, en op zijn minst de naam van dit etablissement zou kennen.

U weet bovendien niet of de andere zangers van Serchinal soennieten of sjiieten waren, en of één van de andere zangers van Serchinal ook bedreigingen heeft gehad. U verklaart dat ze u dat niet vertelden (gehoorverslag, p. 21-22). U weet ook niet hoe het momenteel met de andere zangers van Serchinal gesteld is. U verklaart dat u de andere zangers niet hebt op de hoogte gesteld van uw bedreiging omdat u het land verliet en de andere zangers sjiiet zijn en voor Al Hashd Al Shaabi hebben gewerkt. U hebt zelfs niet over uw bedreigingen verteld aan de twee andere leden van uw eigen groep, met wie u sinds 2004 samenwerkte. U bracht toen u het land verliet ook niemand van de hoogte van het feit dat u niet meer in Serchinal ging werken, ook niet de baas van het etablissement (gehoorverslag, p. 28). Het is niet aannemelijk dat u voor Serchinal werkte maar niet zou weten hoe het momenteel met de andere zangers daar gesteld is, en zelfs uw baas en de leden van uw groep er niet van op de hoogte zou stellen dat u niet meer zou komen. Daarenboven zijn uw opeenvolgende verklaringen over de positie van uw collega-zangers ten aanzien van de milities tegenstrijdig, daar u eerst verklaart dat u niet weet of ze bedreigingen hebben ontvangen en nadien zegt dat deze collega's zelf voor Al Hashd al Shaabi werken. Indien deze zangers zelf voor de milities werken, is het niet logisch dat ze zelf bedreigingen van de milities zouden ontvangen. Het feit dat de andere zangers van Serchinal voor Al Hashd Al Shaabi werken weerlegt bovendien dat de milities zangers zouden vervolgen omdat zij in een bar werken. De milities werken namelijk zelf samen met deze zangers. Bovendien is het ook tegenstrijdig dat u eerst verklaart dat u niet weet of de andere zangers soenniet of sjiiet zijn, en nadien zegt dat ze allemaal sjiitisch zijn.

Gezien het bovenstaande, kan er geen geloof worden gehecht aan het feit dat u in bar-restaurant Serchinal zong en dus ook niet dat u daarvoor vervolgd zou worden door sjiitische milities.

Bovenstaande toont aan dat de redenen waarom u volgens Asaib Ahl Al-Haq wordt gevisieerd niet geloofwaardig zijn. Serchinal is daarenboven de enige publieke plaats waar u verklaart ooit te hebben opgetreden (gehoorverslag, p. 15). U hebt nooit muziek opgenomen en u staat niet op Youtube (gehoorverslag, p. 16). U kwam dus als zanger van volksliedjes, buiten uw optredens bij privé sociale gelegenheden, niet specifiek in de belangstelling, waardoor er geen specifieke motieven voor de milities zijn om u te vervolgen. Er zijn bijgevolg a priori ook geen redenen meer om geloof te hechten aan de vervolgingsfeiten die u aanhaalt. Er dient echter ook nog te worden toegevoegd dat uw verklaringen omtrent de vervolging die u zou hebben ondergaan dermate onwaarschijnlijk en vaag zijn, dat de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de door u ondergane vervolging erdoor wordt bevestigd.

Vooreerst legt u vage en onwaarschijnlijke verklaringen af over de vondst van een dreigbrief door uw vader. U weet niet waar uw vader de dreigbrief precies vond, of hoe lang dit was voor hij u kwam wekken (gehoorverslag, p. 18-19). Uw broers verlieten bij de vondst van de dreigbrief het huis. Uw twee oudste broers gingen naar hun schoonfamilies en uw jongere broer ging mee naar één van de schoonfamilies, maar u weet niet naar welke schoonfamilie (gehoorverslag, p. 20). U verklaart bovendien dat u alleen de eerste regel van de dreigbrief las en deze dan had teruggegeven aan uw vader, omdat u bang en zenuwachtig was. U nam deze brief niet mee naar uw onderduikadres bij uw vriend D.. Het is niet aannemelijk dat u een dreigbrief krijgt, maar deze niet zou lezen om te weten wat er u precies wordt verweten en wat er van u verlangd wordt. U verklaart hierover dat de brief duidelijk was en dat ze u vertrek eisten en u anders zouden doden (gehoorverslag, p. 20). Dit is echter geen afdoende uitleg waarom u bij de ontvangst van een dreigbrief wel meteen uw huis verlaat en gaat onderduiken, maar zelfs geen moeite doet om deze brief volledig te lezen, en het gevaar zodoende zo precies mogelijk te kunnen inschatten. Uw vrouw verklaart bovendien dat ze niet weet wat er in de dreigbrief staat, dat zij deze maar een beetje heeft gelezen en bang werd (gehoorverslag 15/23882B, p. 12). Ook dit is niet aannemelijk, aangezien de dreigbrief tot jullie onmiddellijk vertrek uit het huis leidde.

Ook over uw verblijf bij D. legt u onwaarschijnlijke verklaringen af. U had met niemand contact. U verwittigde uw werkgevers in de klerenwinkel en bij Serchinal niet met betrekking tot het feit dat u niet zou komen werken. Zeker met betrekking tot uw werkgever bij Serchinal is dit bevreemdend: u werd bedreigd omwille van uw werk in dit restaurant, en het zou dan ook logisch zijn dat u hier toch enig signaal over geeft aan uw werkgever en collega's, die logischerwijze hetzelfde risico lopen. Er zou bovendien niemand aan uw ouders gevraagd hebben waar hun zoons naartoe waren, hoewel jullie plotseling uit de wijk vertrokken en daar al jullie hele leven woonden (gehoorverslag, p. 21).

Uw verklaringen met betrekking tot het incident op 3 augustus 2015 bevatten ook enkele incoherente elementen. Zo verklaart u dat u toen ze u aanspraken doorhad dat ze van de milities waren, dat u bang was en hen daarom eerst negeerde. Nadien zegt u dat u met hen meeding toen ze u vroegen om naar een straatje te gaan, omdat u dacht dat ze alleen iets gingen vragen of uw identiteitskaart controleren. Deze verklaringen zijn onderling moeilijk te verenigen: u negeert eerst de mensen die u aanspreken omdat u bang bent, en nadien gaat u met hen mee omdat u denkt dat ze geen kwade bedoelingen hebben. Op de vraag waarom u hen dan eerst negeerde, antwoordt u dat u dacht dat ze leden van andere milities waren, niet van Asaib Ahl Al-Haq en dat u gewoon bent meegegaan (gehoorverslag, p. 24). Deze verklaring legt niet uit waarom u geen coherente verklaringen aflegt over uw reactie ten aanzien van de mensen die u aanspraken en hoe u hun intenties inschatte.

Daarenboven verklaart u dat u het incident in de markt rond 4.30 of 5 uur plaatsvond en dat u rond 18.30, 19 uur in het ziekenhuis was. U verklaart dat de rit normaal gezien ongeveer 15 minuten duurt maar dat het vanwege de controle aan de graftempel van Al Kadhim soms langer kan duren. Op de vraag of de rit dan twee uur heeft geduurd antwoordt u ontkennend en voegt u toe dat de controle soms een half uur of een uur kan duren afhankelijk van de file. U bent tussen de markt en het ziekenhuis nergens anders geweest (gehoorverslag, p. 25). Uw verklaringen met betrekking tot het tijdsverloop op de dag van het incident in de markt zijn dus weinig incoherent, aangezien u geen goede verklaring kan geven waarom er zo veel tijd zat tussen het incident en uw aankomst in het ziekenhuis.

Daarenboven zijn de verklaringen van uw vrouw over het incident in de markt bijzonder vaag. Op de vraag of zij alles kan vertellen over dit incident, antwoordt zij: "Op die dag kwam hij naar Shuala om zijn moeder te bezoeken maar hij werd tegengehouden, ze vroegen hem toen om in de kofferbak te stappen. Maar hij heeft geweigerd, vervolgens vluchtte hij, maar ja hij heeft zelf die momenten meegemaakt, dus hij weet beter." . Uw vrouw verklaart dat u haar toen bovendien niet over dit incident

vertelde, en is bovendien niet zeker of u over dit incident vertelde aan haar vader of niet. Zij weet ook niet of haar vader wist waarom u werd bedreigd (gehoorverslag (...))B, p. 10-11).

Met betrekking tot de inval bij uw ouders op 8 augustus 2015 legt u vage en onwaarschijnlijke verklaringen af. U verklaart dat de leden van Asaib Ahl Al-Haq bij de inval tegen uw vader zeiden: "doe de deur open, wij zijn de leden van Asaib"(gehoorverslag, p. 26). Het is op zich al opvallend dat de leden van een militie zich op dergelijke wijze zouden aankondigen bij een huis waar ze een inval doen. U verklaart ook dat uw vader u na één of twee dagen op de hoogte stelde van de inval. Aangezien ze bij de inval naar u op zoek waren, uw laptop meenamen en verklaarden dat u zich moest aanmelden of ze zouden uw familie iets aandoen, is het erg opvallend dat uw vader u pas zo lang na de inval op de hoogte stelde. U verklaart bovendien dat uw vader u contacteerde vanuit Shaab om u te vertellen over de inval, maar u weet niet waar in Shaab hij zich bevond en dat u dit ook niet hebt gevraagd. Ook dit is bevreemdend: uw familie werd bedreigd en moest vluchten. Het zou dan toch kunnen verwacht worden dat zij u vertellen waar zij hun toevlucht hebben genomen of dat u hen vraagt waar precies zij zich bevinden om hun veiligheid te kunnen inschatten. U verklaart hierover dat het moment niet geschikt was om die vraag te stellen omdat u bezig was met de paspoorten en in de war was (gehoorverslag, p. 27). Deze uitleg kan niet verklaren waarom u zo slecht op de hoogte was van de verblijfplaats van uw ouders nadat zij thuis bedreigd werden, en ook niet waarom u nog altijd niet weet waar uw ouders toen naartoe vluchtten. U verklaart nadien ook nog dat uw zus Da. in Shaab woont en dat u niet weet of uw ouders naar haar zijn gegaan of ergens anders (gehoorverslag, p. 28). Dit is wederom weinig aannemelijk aangezien er toch verwacht zou kunnen worden dat er binnen uw familie gesproken wordt over de incidenten die tot uw vertrek leidden. Uw vrouw verklaart bovendien dat ze niet weet of er na de inval iets is gebeurd met uw ouders. Ze weet ook niet wanneer uw ouders hun huis hebben verlaten. Zij verklaart dat zij zich dit niet herinnert maar dat ze denkt dat het op de dag van de inval is (gehoorverslag (...))B, p. 11-12). Ook hier valt het op dat uw vrouw niet goed op de hoogte is van de gebeurtenissen, terwijl het toch logisch is dat dit, als het al niet op het moment zelf is, toch achteraf onder familie wordt besproken.

Het valt bovendien op dat uw vader op 9 augustus 2015 klacht indiende bij de politie van Shuala. Dit is ten eerste gevaarlijk omdat de politie en de milities in Bagdad banden met elkaar hebben. Geconfronteerd met deze vaststelling erkent u dat dit gevaarlijk was maar u verklaart dat uw vader het deed om jullie woning te beschermen en dat hij van plan is om naar de rechter te stappen (gehoorverslag, p. 31). Deze uitleg verklaart niet waarom uw vader de dag na een inval bij zijn thuis het risico nam om een politiebureau binnen te stappen waarvan het geweten is dat er banden zijn met de milities, om tegen deze milities klacht in te dienen. U verklaarde bovendien eerder in het gehoor dat uw ouders het huis op 8 augustus verlieten en dat uw vader nadien werd opgenomen in het ziekenhuis en sindsdien niet meer naar huis terugkeerde (gehoorverslag, p. 14). Gezien deze verklaringen, is het hoogst onwaarschijnlijk dat uw vader op 8 augustus 2016 nog een klacht ging neerleggen bij het politiebureau van Shuala.

U verklaart ook dat er een sjiitische familie in jullie huis in Shaab is komen wonen maar kent de naam van dit gezin niet (gehoorverslag, p. 28). Uw vrouw, die tijdens jullie huwelijk met u in dit huis woonde, is hier echter niet van op de hoogte. Zij verklaart dat zij niet weet of uw ouderlijk huis leegstaat of dat er iemand is komen wonen (gehoorverslag (...))B, p. 12). Het is onwaarschijnlijk dat uw ouderlijk huis zou worden ingenomen door een andere familie en dat u dit niet met uw vrouw zou hebben besproken. U weet ook niet bij uw ouders momenteel in Tarmiya verblijven (gehoorverslag, p. 9), terwijl u wel nog regelmatig contact met hen hebt (gehoorverslag, p. 10).

Er werd bovendien eerder op gewezen dat het feit dat u niet weet of één van uw collega's in Serchinal ook werd bedreigd, en dat u deze collega's of uw baas ook niet op de hoogte stelde van deze bedreigingen, zelfs niet de leden van uw groep, de geloofwaardigheid van uw tewerkstelling bij Serchinal ondermijnt. Deze ondermijnt echter ook sterk de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de bedreigingen zelf.

De verklaringen van uzelf en uw vrouw met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten zijn dus dermate vaag, onwaarschijnlijk en incoherent, dat er geen geloof meer aan kan worden gehecht. Ook de door u aangehaalde motieven voor de door u ondergane vervolging zijn ongeloofwaardig bevonden. Bijgevolg kunnen deze feiten niet langer de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. De foto's en video's waarin u zingt, staven dat u in Irak en België bij sociale gelegenheden zingt. Zij tonen niet aan dat u hierom

vervolgd werd of dat u ook in bars zong. Het is niet duidelijk op de foto's die u neerlegt van uw verwondingen, wanneer deze zijn getrokken of hoe deze wonden zijn toegebracht. Met betrekking tot de dreigbrief van Asaïb Ahl Al-Haq, het procesverbaal van de klacht van uw vader bij de politie en het medisch rapport van het Kadhimiya ziekenhuis dient te worden opgemerkt dat uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt dat de bewijswaarde van documenten uit Irak erg gering is. Gezien het erg makkelijk is om dergelijke documenten te laten aanmaken in Irak, kan het louter voorleggen van deze documenten, in de afwezigheid van een geloofwaardig relaas, uw verhaal niet aannemelijk maken. U legt ook een bewakingsvideo neer van het huis in Shuala waarop de inval van Asaïb Ahl Al-Haq is te zien. Aangezien een dergelijk incident gemakkelijk in scène is te zetten, kan ook deze video, in de afwezigheid van een geloofwaardig relaas, uw verhaal niet aannemelijk maken. De medische documenten van uw vader tonen enkel aan dat hij een hartaandoening heeft en houden geen verband met uw asielrelaas. De foto en het nieuwsbericht met betrekking tot Kassem Abu Amer tonen enkel aan dat deze persoon werd gedood en houden verder geen verband met uw persoonlijk asielrelaas. Uw identiteitsdocumenten en die van uw vader kunnen hoogstens uw verklaringen over uw identiteit en herkomst ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid.

De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni

2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder

functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakezen burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale

beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Het beroep dat de echtgenoot van verzoekster heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal is gekend onder het rolnummer RvV X.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift in een eerste middel een schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, omdat de Commissaris-generaal geen rekening hield met de argumenten die door verzoekster werden opgeworpen, omdat haar aanvraag "*duidelijk niet terdege onderzocht*" werd en de Commissaris-generaal "*niet eens tot het onderzoek van de grond van de zaak gekomen*" is. Verzoekster meent dat de Commissaris-generaal zich enkel vastpint op bepaalde beweerde foute antwoorden, inconsistenties, stereotiepe en ontwijkende antwoorden en het beweerdelijk achterhouden van essentiële informatie en documenten. Verzoekster werpt op dat: "*het feit dat zowel de broer als de moeder van verzoekster getroffen is geweest door een aanslag wordt louter afgedaan als niet specifiek gericht op de familie van verzoekster, maar zonder dit nader te onderzoeken*". Verzoekster merkt vervolgens op dat de Commissaris-generaal enkel de motivatie met betrekking tot de asielmotieven van haar echtgenoot herhaalt.

"Vooreerst wordt verzoeker ten onrechte niet geloofd dat hij een soenniet is.

Hierbij wordt verwezen naar het feit dat deze stamnaam niet wordt vermeld op zijn identiteitsdocumenten.

Verzoeker geeft hieraan nochtans een logische verklaring, nl. dat hij net omwille van de vervolging en het sektarisch geweld tegen de soennieten deze stamnaam heeft laten verwijderen.

Ook het feit dat de vader van verzoeker op facebook vrienden heeft van de sjiitische stam is geen reden om te twifelen aan de soennitische afkomst van verzoeker.

Zoals verzoeker pertinent heeft geantwoord, is het feit dat iemand van een andere stam is geen probleem tussen de bevolking onderling, doch wel voor de militie aldaar.

Ten bewijze hiervan is dat verzoeker als soenniet getrouwd is met een vrouw van sjiitische afkomst.

Het is ook niet omdat verzoeker zich een detail niet kan herinneren dat dit een reden zou zijn om te twifelen aan zijn geloofwaardigheid.

Het is uiteraard ook niet omdat verzoeker een kerk kan opnoemen die van de andere stam is dat daarom ook zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker tot die andere stam behoort, zoals ook katholieken wel een moskee kunnen opnoemen.

Ook het ongeloof omtrent de tweede motivatie dat verzoeker vervolging vreesde omdat hij weigerde met de sjiitische milities samen te werken door liedjes te zingen voor die milities, is louter gebaseerd op de foute veronderstelling dat verzoeker zelf sjiit zou zijn.

Ook is verweerder tegenstrijdig met zichzelf waar wordt gesteld dat verzoeker geen namen van andere zangers zou kunnen opsommen, doch deze namen wel op een andere plaats wel degelijk worden aangehaald. Het is logisch dat deze namen enkel konden worden vermeld omdat deze door verzoeker zijn medegedeeld.

Ook de derde motivatie dat verzoeker vervolgd werd omwille van het feit dat hij zanger is in de bar Serchinal is opnieuw ingegeven door het foute vooroordeel dat verzoeker geen soenniet zou zijn.

Het is ook niet omdat verzoeker door zijn vlucht en schrik geen contact meer heeft met die andere zangers, dat dit redelijkerwijze als een reden van ongeloofwaardigheid zou kunnen worden aangenomen.

Zelfde dient te worden gezegd over o.a. het feit dat verzoeker die dreigbrief in zijn haast en paniek niet heeft meegenomen naar zijn schuilplaats of het feit dat verzoeker niet eerst zijn werkgever heeft verwittigd van zijn vertrek.

Ook de stelling dat het heel gemakkelijk is om in Irak valse documenten (o.a. medische attesten) te laten aanmaken getuigt duidelijk van een vooroordeel en kan elk document in twijfel trekken.

Alle “redenen” die in de bestreden beslissing worden aangehaald getuigen dan ook enkel van foute veronderstellingen die op niks gebaseerd zijn, doch enkel ingegeven zijn door details en foute interpretaties.

Vervolgens beperkt men zich tot louter algemeenheden die geen betrekking hebben op verzoeker zelf om tot de conclusie te komen dat aan verzoeker ook geen subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

Het feit dat het CGVS niet nader zijn asielverhaal heeft onderzocht en zonder meer heeft besloten tot zijn ongeloofwaardigheid druist absoluut in tegen de zorgvuldigheidsplicht.”

In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, omwille van dezelfde inhoudelijke argumenten als aangehaald bij het eerste middel. Zij stelt dat het niet duidelijk is om welke reden verwerende partij tot de bestreden beslissing is gekomen.

In een derde middel voert verzoekster een schending aan substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvoorschrift, zoals vermeld in artikelen 57/6 *in fine* en 62 van de vreemdelingenwet, op basis van dezelfde inhoudelijke argumenten als aangehaald bij de eerste twee middelen.

In een vierde middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 1, 3, 6, 8 e.a. van het EVRM, omdat “verzoekster terugsturen naar haar thuisland zou onmiskenbaar impliceren dat zij wordt blootgesteld aan deze mensenrechtenschendingen”.

2.1.2. In een aanvullende nota van 19 juli 2017 voegt de Commissaris-generaal de COI Focus “Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad” van Cedoca van 6 februari 2017 toe.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Verzoekster is de echtgenote van J.M.H.H., wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV X. Verzoekster beroept zich in het kader van onderhavige beroepsprocedure deels op dezelfde feiten, middelen en argumenten als deze die door haar echtgenoot werden aangevoerd. Ten aanzien van haar echtgenoot werd bij arrest nr. 191 779 van 8 september 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld als volgt:

“2.3. De bestreden beslissing motiveert terecht dat verzoeker de aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt. De Raad stelt immers vast dat verzoeker zich in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het formuleren van andere beweringen en kritiek en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van de bevindingen van de Commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt. Verzoeker herhaalt zijn verklaring dat er een logische verklaring is voor het feit dat zijn stamnaam verwijderd werd van zijn identiteitsdocumenten – omwille van het sektarisch geweld tegen soennieten –, doch gaat voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing dat het bijgevolg niet aannemelijk is dat verzoeker geen voorbeeld kan geven van een stamlid die slachtoffer is geworden van dergelijk geweld (CGVS-gehoorverslag, stuk 7, p. 4). Het feit dat iemand van een andere stam geen probleem vormt voor de bevolking, doet evenmin afbreuk aan de vaststelling dat verzoekers vader 46 facebookvrienden heeft van de Al Lami-stam (Landeninformatie, stuk 20, p. 8), een feit dat door verzoeker niet betwist wordt, hetgeen samen genomen met het feit dat verzoeker bij aanvang van de asielprocedure verklaarde dat hij en zijn dochter de naam Al Lami dragen (Inschrijvingsformulier DVZ), een sterke indicatie vormt dat verzoeker zelf tot deze stam behoort. Verzoeker betwist bovendien de motivering in de bestreden beslissing omtrent de herkomst van zijn voorouders niet, zodat dit motief onverminderd gehandhaafd blijft. Ook verzoekers verweer dat zijn kennis van een moskee van een andere stam geen indicatie vormt dat hij tot deze stam behoort, kan niet dienstig worden aanvaard, nu verzoeker eraan voorbijgaat dat hij spontaan de weg uitlegde aan de hand van een sjiitisch heiligdom en op de hoogte is van controles hieraan, hetgeen andermaal een indicatie vormt van zijn sjiitische achtergrond. De Raad merkt op dat rekening dient gehouden te worden met het geheel van de motivering en niet met de diverse

onderdelen op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in de samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de Raad doen besluiten dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers soennitische achtergrond en bijgevolg ook niet aan verzoekers verklaringen dat hij als zanger geïdoleerd werd door AAH omdat hij soenniet is. Waar verzoeker aanvoert dat de Commissaris-generaal zelf tegenstrijdig is door enerzijds op te merken dat verzoeker geen namen kent van zangers die liederen voor AAH moest schrijven, doch anderzijds zelf deze namen in zijn beslissing vermeldt, stelt de Raad vast dat verzoeker uitgaat van een foutieve lezing van de bestreden beslissing, gezien dit geenszins het geval is. De bestreden beslissing oordeelde aldus terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeker verklaarde dat hij de andere zangers die gerekruteerd werden door AAH niet kende (CGVS-gehoorverslag, stuk 7, p. 23). De Raad stelt bovendien vast dat de motivering van de bestreden beslissing dat verzoeker niet werkzaam was in een bar "Serchinal" geenszins gebaseerd is op de veronderstelling dat verzoeker geen soenniet zou zijn, zoals verzoeker verkeerdelijk beweert, doch wel op de pertinente vaststellingen dat (i) verzoeker geen documenten hieromtrent voorlegt, (ii) verzoekers echtgenote geen informatie kan geven over deze tewerkstelling, (iii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de geloofsovertuiging van zijn collega's en (iv) verzoeker zijn collega's niet op de hoogte bracht van de bedreigingen van AAH en niet heeft geïnformeerd naar hun situatie. Waar verzoeker op algemene wijze poneert dat verschillende motieven van de bestreden beslissing niet als ongeloofwaardig kunnen worden aangemerkt en vervolgens aanvoert dat de motieven van de bestreden beslissing gebaseerd zijn op "foute veronderstellingen die op niets gebaseerd zijn", stelt de Raad vast dat verzoeker er niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing in concreto te weerleggen. Gezien de motieven van de bestreden beslissing niet dienstig worden weerlegd, blijven deze onverminderd gehandhaafd. De bestreden beslissing oordeelde terecht dat:

"Uw verklaringen omtrent de drie motieven die u aanhaalt voor uw vervolging door Asaib Ahl Al-Haq, met name uw soennisme, uw weigering om met de sjiiitische milities samen te werken en het feit dat u in nachtclubs zingt, zijn niet geloofwaardig bevonden. Ook uw verklaringen over de vervolgingsfeiten zelf zijn dermate vaag en onwaarschijnlijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

U haalt tijdens het gehoor meerdere keren aan dat u als zanger wordt geïdoleerd omdat u soenniet bent (gehoorverslag, p. 17, 22, 23, 27, 32). Met betrekking tot uw religieuze achtergrond zijn er echter sterke indicaties dat u van sjiiitische en niet van soennitische afkomst bent. Het betreft hier ten eerste uw stamnaam. U verklaart dat u van de Mashhadani-stam bent en dat uw familie uw stamnaam niet meer gebruikt sinds 2005 vanwege het sektarisch geweld. Deze stamnaam staat dan ook nergens op uw documenten (gehoorverslag, p. 3-4). Er zijn echter duidelijke aanwijzingen dat u niet van de Mashhadani stam, maar wel van de sjiiitische Al-Lami stam bent. Zo verklaarde u bij uw asielaanvraag dat uw achternaam Al-Lami is, en werd uw dochter ook aangegeven met de achternaam Al-Lami (inschrijvingsformulier DVZ). Uw vrouw werd bij deze inschrijving ingeschreven als Mashhadani, en corrigeerde dit later naar Al Mashhadi, een sjiiitische stamnaam (gehoorverslag (...)B, p. 3). U verklaart dat u niet weet hoe het komt dat uw familienaam en die van uw dochter bij uw inschrijving als Al-Lami werden genoteerd en stelt dat u niet Al-Lami gezegd hebt (gehoorverslag, p. 29-30). Uit de facebookpagina van uw vader blijkt echter dat hij veel (46) vrienden heeft van de Al-Lami stam. Geconfronteerd hiermee verklaart u dat u Al-Lami niet als achternaam hebt opgegeven en dat u geen stroming hebt, niet sjiiet of soenniet bent, en dat tegen de medewerker hebt gezegd bij het eerste interview. U verwijst ook ontwijkend naar andere asielzoekers die ook fouten in hun identiteitsgegevens hadden bij de asielinstanties (gehoorverslag, p. 29-30).

Er dient bovendien op te worden gewezen dat u verklaart dat u uw stamnaam van uw documenten liet afhalen vanwege het sektarisch geweld en het feit dat mensen werden geïdoleerd omwille van hun identiteitskaart. Gevraagd of uw familie dan een Mashhadani kende die zoiets had meegemaakt, antwoordt u echter zeer vaag dat u het zich niet herinnert en dat toen alle soennieten werden geïdoleerd. Niemand van uw familie maakte iets mee (gehoorverslag, p. 4). Het valt hier erg op dat het risico belangrijk genoeg is voor uw familie om jullie stamnaam van jullie documenten te laten verwijderen, maar dat u verklaart dat u het zich niet herinnert of er iemand van uw stam slachtoffer werd van sektarisch geweld.

U verklaart ook dat de Mashhadani stam uit Salaheddin en Mosul komt. Uw overgrootvader is echter oorspronkelijk afkomstig uit de Al Fadel-wijk in Bagdad. Uw grootvader en vader woonden in de Waset-provincie en uw vader is daar geboren. U weet niet of uw voorouders oorspronkelijk uit Tarmiya komen (gehoorverslag, p. 3-4). Waset ligt in het sjiiitische Zuiden van Irak, waar ook veel van de

facebookvrienden van uw vader uit afkomstig zijn. Uw wortels lijken zich dus eerder in de sjiitische dan in de soennitische regio's van Irak te bevinden.

Een andere aanwijzing van uw sjiitische achtergrond zijn de activiteiten van uw vader op facebook. Deze verwijzen veelvuldig naar sjiitische religieuze symbolen. U verklaart hierover dat uw vader geen facebook heeft en geboren is in 1952 (gehoorverslag, p. 29). De facebookaccount van uw vader is echter teruggevonden via zijn Irakees telefoonnummer dat op de verzendingsenvelop van DHL stond die u neerlegde. Zijn accountnaam is "Al Hajj Abu A.", met andere woorden "de vader van A.". Uw broer heet A. Deze account liket uw profielfoto en omgekeerd liket u zijn profielfoto. De foto van uw vader op zijn account komt ook overeen met de foto's van uw vader op de identiteitsdocumenten die u neerlegt. Dit zijn duidelijke indicaties dat het wel om de facebookpagina van uw vader gaat. Hiermee geconfronteerd verklaart u dat u 100% zeker bent dat uw vader geen facebook heeft, dat hij niet van facebook houdt en dat hij misschien na uw vertrek een account heeft aangemaakt (gehoorverslag, p. 29). Deze verklaringen kunnen niet overtuigen en doen dus geen afbreuk aan het feit dat de facebook-account van uw vader zeer duidelijke aanwijzingen verschaft over uw sjiitische achtergrond.

Ten derde dient er ook gewezen te worden dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegt over het feit dat uw familie als soennitisch gezin in Shuala, een sjiitische wijk, kon blijven. U woonde uw hele leven in Shuala. U verklaart dat de soennitische families de wijk verlieten in 2006. U en uw familie bleven wel in Shuala omdat niemand wist dat jullie soennieten zijn. Dit komt omdat het sektarisme vroeger niet zichtbaar was in uw wijk en omdat jullie tijdens het conflict jullie stamnaam niet meer hebben gebruikt (gehoorverslag, p. 7). Het is echter niet aannemelijk dat u en uw familie in de Shuala-wijk konden blijven wonen omdat niemand weet dat jullie soennieten zijn. U verklaart namelijk dat uw ouders reeds voor de jaren '80 in hetzelfde huis in de Shuala-wijk woonden. De mensen in de buurt kenden uw ouders dus reeds lang toen het sektarisch geweld uitbrak en zouden dan ook goed op de hoogte zijn van het feit dat zij van de Mashhadani stam zijn, een bekende soennitische stam. Geconfronteerd met deze vaststelling antwoordt u ontwijkend dat in 2006 heel veel mensen de wijk verlieten en dat u nieuwe burens kreeg. U verklaart dat uw familie niet werd verdreven omdat diegenen die de wijk verlieten geld hadden, maar jullie niet. Jullie werden toen niet persoonlijk bedreigd, maar hadden wel last van de algemene slechte veiligheidssituatie die zich uitte door aanslagen en bombardementen. Wanneer er dan nogmaals gevraagd wordt of mensen in de wijk toen niet wisten dat jullie soenniet zijn, verandert u uw verklaringen en zegt u "niet iedereen" in plaats van "niemand". U verklaart ook dat u en uw familie in de wijk bleven omdat het gevaarlijk was om te verhuizen omdat men dan zijn documenten aan politieagenten moet tonen. Wanneer er dan gevraagd wordt waarom de andere soennitische bewoners dan wél de wijk verlieten, verklaart u dat een deel werd bedreigd en het land verliet, en dat de rest in de wijk bleef. Dit strookt niet met wat u eerder verklaarde, met name dat de soennieten de wijk verlieten in 2006 (gehoorverslag, p. 7-8). Daarenboven verklaart u later in het gehoor: "Al Shuala-wijk is een kleine plaats, iedereen kent elkaar" (gehoorverslag, p. 15), wat er weeral op wijst dat het onmogelijk is dat men in Shuala niet zou weten dat uw familie soennitisch is. U verklaart bovendien zelf later in het gehoor ook nog: "alleen sjiieten wonen in die wijk" (gehoorverslag, p. 28). Er dient dus geconcludeerd te worden dat u geen aannemelijke reden kan geven waarom uw familie, een soennitisch gezin van de Mashhadani-stam, in Shuala bleef wonen terwijl de andere soennitische families daar in de periode van het sektarisch geweld vertrokken. Integendeel, de verklaringen die u geeft voor het feit dat jullie in de Shuala-wijk bleven zijn ook ongeloofwaardig en onderling niet te verenigen.

U haalt ook een incident aan waarbij iemand van Saraya Al-Salam u tijdens de maand Muharram aansprak. U verklaart hierover "in maand Muharram worden militaire parades gehouden en andere optochten, ik stond op straat en droeg toen zwarte kleren"(gehoorverslag, p. 23). Het feit dat u tijdens de periode van Muharram in zwarte kledij op straat stond, is ook weer een indicatie van uw sjiitische achtergrond. U haalt ook spontaan de graftempel van Al Kadhim, een sjiitische religieuze, aan wanneer u de route naar het Kadhimiya ziekenhuis bespreekt. U vertelt hierbij dat de controles lang zijn wanneer men de graftempel wil bezoeken. Op de vraag waarom u de graftempel van Al Kadhim vernoemt, antwoordt u "de heilige Kadhim, mensen gaan naar daar om zijn graf te bezoeken". Op de vraag of u dit graf ook ooit bezocht antwoordt u ontwijkend: "ik ben naar het ziekenhuis gegaan, nee"(gehoorverslag, p. 25). Het feit dat u spontaan de weg uitlegt aan de hand van een sjiitisch heiligdom en goed op de hoogte bent van de controles aan deze plaats zijn ook weer indicaties van een sjiitische achtergrond. Daarenboven verwijst u op uw facebookpagina zelf naar de heilige Kadhim.

Concluderend dient er te worden vastgesteld dat een aantal elementen er zeer sterk op wijzen dat u een sjiiet bent van de Al-Lami stam. U bent, zoals eerder aangegeven, hiermee meerdere malen geconfronteerd tijdens het gehoor. Hierop vraagt u eerst wat er van uw verwacht wordt, en haalt dan uw

reis naar België aan en het feit dat terugkeren naar Irak voor u geen optie is. U zegt ook dat u kan bewijzen dat er tot op heden soennieten in Shuala wonen en dat niemand weet dat ze soenniet zijn, en verwijst naar een filmpje op youtube van een soenniet die O. heet en in Shuala werd verbrand. U verklaart dat u een ander verhaal had kunnen verzinnen, met name dat u in 2006 gevisieerd werd als soenniet en nu als zanger. Uiteindelijk verklaart u dat u niet weet wat te zeggen en herhaalt u dat uw naam fout werd genoteerd bij het eerste interview en dat u tot de Mashhadani stam behoort en geen sjiit bent (gehoorverslag, p. 30). Uit bovenstaande blijkt dat u geen afdoende verklaring kan geven voor de vele elementen uit uw dossier die wijzen op een sjiitische achtergrond. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan het feit dat uw soennisme een reden is waarom u als zanger gevisieerd zou worden. Daarenboven haalt u in uw vragenlijst van het CGVS op geen enkel moment aan dat u gevisieerd wordt omdat u soenniet bent (vragenlijst CGVS, p. 1-2), hoewel u in het begin van het gehoor verklaarde dat u toen alle problemen had kunnen vermelden, maar niet in detail (gehoorverslag, p. 3).

Er kan ook geen geloof worden gehecht aan de tweede motivatie die u aanhaalt voor vervolging door Asaib Ahl Al-Haq: het feit dat u weigerde met sjiitische milities samen te werken. Er kunnen vooreerst vraagtekens geplaatst worden bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de vraag voor samenwerking van de milities. U hebt dit ten eerste niet aangehaald in uw vragenlijst van het CGVS. U legt hier tijdens uw gehoor bovendien vage verklaringen over af. Zo verklaart u dat de laatste keer dat u gevraagd werd om voor Al Hashd Al Shaabi, de paraplu-organisatie van de sjiitische milities in Irak, te zingen begin 2015 was, toen Saraya Al Salam aan verschillende zangers (waaronder uzelf) vroeg om een gezamenlijk lied te maken voor hun strijders. U verklaart dat de andere zangers dat aanvaard hebben, maar kan de naam van die andere zangers echter niet geven (gehoorverslag, p. 32). Het is niet aannemelijk dat u wordt gevraagd een gezamenlijk lied te maken met andere zangers en dat u weet dat ze allemaal hebben aanvaard, maar dat u zelfs niet weet om wie het gaat. Ten derde verklaarde uw vrouw tijdens haar gehoor dat u buiten de problemen in juli en augustus 2015 geen andere problemen kende omwille van uw werk, en dat ze geen idee heeft of u werd benaderd door milities om voor hen te werken (gehoorverslag (...)B, p. 13). Bovenstaande elementen doen al belangrijke twijfels rijzen over het feit of de milities ooit om uw samenwerking hebben gevraagd.

Het is daarenboven, als er al geloof zou kunnen worden gehecht aan het feit dat de milities u vroegen om liederen voor hen te maken, niet geloofwaardig dat u omwille van uw weigering van deze samenwerking vervolging zou moeten vrezen. U verklaart tijdens het gehoor dat u meer dan tien keer op een vriendelijke manier werd gevraagd om liederen voor de milities te maken, maar dat u echter nooit problemen hebt gekend omdat u weigerde met de milities samen te werken. Op de vraag of u iemand kent die problemen heeft gehad omdat hij weigerde liedjes te maken voor de milities, zegt u dat de sjiieten dit nooit weigerden. Op de vraag waarom de milities dat dan aan u als soenniet vroegen, antwoordt u dat u vermoedt dat ze doorhadden dat u geen sjiit bent (gehoorverslag, p. 22-23). Zoals eerder vastgesteld, kan er echter geen geloof worden gehecht aan het feit dat u soenniet bent. Uw verklaringen over de reacties van de andere zangers op de vraag om samenwerking en de reden waarom u gevraagd werd om te zingen voor de milities zijn dus niet coherent.

Er dient dus te worden geconcludeerd met betrekking tot uw vrees voor vervolging omdat u geen liedjes voor de milities hebt gemaakt dat er belangrijke vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent deze vraag om samenwerking en dat u bovendien op geen enkele wijze staft dat uw weigering van samenwerking tot vervolging zou leiden.

Ten derde haalt u aan dat de milities u viseren omdat u zanger bent en in een bar-restaurant zong, genaamd Serchinal. Verschillende elementen halen de geloofwaardigheid van deze tewerkstelling echter onderuit. U legt vooreerst geen enkel document neer dat uw werkgeving bij Serchinal staft. U verklaart hieromtrent dat het verboden was om in de zaal te filmen, omwille van de privacy van de klanten en werknemers (gehoorverslag, p. 15-16). Uw vrouw is bovendien niet goed op de hoogte van uw werk bij Serchinal. Zij verklaart dat u optrad bij sociale gelegenheden, maar verklaart eerst dat ze niet weet of u ook nog op andere plaatsen zong. Op de vraag of u ook in nachtclubs zong, antwoordt zij dan bevestigend maar zij weet niet welke (gehoorverslag (...)B, p. 14). Aangezien u verklaart dat u bedreigd werd omwille van uw werk in Serchinal en jullie daarvoor het land moesten verlaten, zou het wel verwacht kunnen worden dat jullie de aanleiding voor deze bedreiging hadden besproken en dat uw vrouw meer informatie zou kunnen geven over uw werk voor Serchinal, en op zijn minst de naam van dit etablissement zou kennen.

U weet bovendien niet of de andere zangers van Serchinal soennieten of sjiieten waren, en of één van de andere zangers van Serchinal ook bedreigingen heeft gehad. U verklaart dat ze u dat niet vertelden

(gehoorverslag, p. 21-22). U weet ook niet hoe het momenteel met de andere zangers van Serchinal gesteld is. U verklaart dat u de andere zangers niet hebt op de hoogte gesteld van uw bedreiging omdat u het land verliet en de andere zangers sjiïet zijn en voor Al Hashd Al Shaabi hebben gewerkt. U hebt zelfs niet over uw bedreigingen verteld aan de twee andere leden van uw eigen groep, met wie u sinds 2004 samenwerkte. U bracht toen u het land verliet ook niemand van de hoogte van het feit dat u niet meer in Serchinal ging werken, ook niet de baas van het etablissement (gehoorverslag, p. 28). Het is niet aannemelijk dat u voor Serchinal werkte maar niet zou weten hoe het momenteel met de andere zangers daar gesteld is, en zelfs uw baas en de leden van uw groep er niet van op de hoogte zou stellen dat u niet meer zou komen. Daarenboven zijn uw opeenvolgende verklaringen over de positie van uw collega-zangers ten aanzien van de milities tegenstrijdig, daar u eerst verklaart dat u niet weet of ze bedreigingen hebben ontvangen en nadien zegt dat deze collega's zelf voor Al Hashd al Shaabi werken. Indien deze zangers zelf voor de milities werken, is het niet logisch dat ze zelf bedreigingen van de milities zouden ontvangen. Het feit dat de andere zangers van Serchinal voor Al Hashd Al Shaabi werken weerlegt bovendien dat de milities zangers zouden vervolgen omdat zij in een bar werken. De milities werken namelijk zelf samen met deze zangers. Bovendien is het ook tegenstrijdig dat u eerst verklaart dat u niet weet of de andere zangers soenniet of sjiïet zijn, en nadien zegt dat ze allemaal sjiïtisch zijn.

Gezien het bovenstaande, kan er geen geloof worden gehecht aan het feit dat u in bar-restaurant Serchinal zong en dus ook niet dat u daarvoor vervolgd zou worden door sjiïtische milities.

Bovenstaande toont aan dat de redenen waarom u volgens Asaïb Ahl Al-Haq wordt geïdëent niet geloofwaardig zijn. Serchinal is daarenboven de enige publieke plaats waar u verklaart ooit te hebben opgetreden (gehoorverslag, p. 15). U hebt nooit muziek opgenomen en u staat niet op Youtube (gehoorverslag, p. 16). U kwam dus als zanger van volksliedjes, buiten uw optredens bij privé sociale gelegenheden, niet specifiek in de belangstelling, waardoor er geen specifieke motieven voor de milities zijn om u te vervolgen. Er zijn bijgevolg a priori ook geen redenen meer om geloof te hechten aan de vervolgingsfeiten die u aanhaalt. Er dient echter ook nog te worden toegevoegd dat uw verklaringen omtrent de vervolging die u zou hebben ondergaan dermate onwaarschijnlijk en vaag zijn, dat de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de door u ondergane vervolging erdoor wordt bevestigd.

Vooreerst legt u vage en onwaarschijnlijke verklaringen af over de vondst van een dreigbrief door uw vader. U weet niet waar uw vader de dreigbrief precies vond, of hoe lang dit was voor hij u kwam wekken (gehoorverslag, p. 18-19). Uw broers verlieten bij de vondst van de dreigbrief het huis. Uw twee oudste broers gingen naar hun schoonfamilies en uw jongere broer ging mee naar één van de schoonfamilies, maar u weet niet naar welke schoonfamilie (gehoorverslag, p. 20). U verklaart bovendien dat u alleen de eerste regel van de dreigbrief las en deze dan had teruggegeven aan uw vader, omdat u bang en zenuwachtig was. U nam deze brief niet mee naar uw onderduikadres bij uw vriend D. Het is niet aannemelijk dat u een dreigbrief krijgt, maar deze niet zou lezen om te weten wat er u precies wordt verweten en wat er van u verlangd wordt. U verklaart hierover dat de brief duidelijk was en dat ze u vertrek eisten en u anders zouden doden (gehoorverslag, p. 20). Dit is echter geen afdoende uitleg waarom u bij de ontvangst van een dreigbrief wel meteen uw huis verlaat en gaat onderduiken, maar zelfs geen moeite doet om deze brief volledig te lezen, en het gevaar zodoende zo precies mogelijk te kunnen inschatten. Uw vrouw verklaart bovendien dat ze niet weet wat er in de dreigbrief staat, dat zij deze maar een beetje heeft gelezen en bang werd (gehoorverslag (...)B, p. 12). Ook dit is niet aannemelijk, aangezien de dreigbrief tot jullie onmiddellijk vertrek uit het huis leidde.

Ook over uw verblijf bij D. legt u onwaarschijnlijke verklaringen af. U had met niemand contact. U verwittigde uw werkgevers in de klerenwinkel en bij Serchinal niet met betrekking tot het feit dat u niet zou komen werken. Zeker met betrekking tot uw werkgever bij Serchinal is dit bevreemdend: u werd bedreigd omwille van uw werk in dit restaurant, en het zou dan ook logisch zijn dat u hier toch enig signaal over geeft aan uw werkgever en collega's, die logischerwijze hetzelfde risico lopen. Er zou bovendien niemand aan uw ouders gevraagd hebben waar hun zoons naartoe waren, hoewel jullie plotseling uit de wijk vertrokken en daar al jullie hele leven woonden (gehoorverslag, p. 21).

Uw verklaringen met betrekking tot het incident op 3 augustus 2015 bevatten ook enkele incoherente elementen. Zo verklaart u dat u toen ze u aanspraken doorhad dat ze van de milities waren, dat u bang was en hen daarom eerst negeerde. Nadien zegt u dat u met hen meeging toen ze u vroegen om naar een straatje te gaan, omdat u dacht dat ze alleen iets gingen vragen of uw identiteitskaart controleren. Deze verklaringen zijn onderling moeilijk te verenigen: u negeert eerst de mensen die u aanspreken

omdat u bang bent, en nadien gaat u met hen mee omdat u denkt dat ze geen kwade bedoelingen hebben. Op de vraag waarom u hen dan eerst negeerde, antwoordt u dat u dacht dat ze leden van andere milities waren, niet van Asaib Ahl Al-Haq en dat u gewoon bent meegegaan (gehoorverslag, p. 24). Deze verklaring legt niet uit waarom u geen coherente verklaringen aflegt over uw reactie ten aanzien van de mensen die u aanspraken en hoe u hun intenties inschatte.

Daarenboven verklaart u dat u het incident in de markt rond 4.30 of 5 uur plaatsvond en dat u rond 18.30, 19 uur in het ziekenhuis was. U verklaart dat de rit normaal gezien ongeveer 15 minuten duurt maar dat het vanwege de controle aan de graftempel van Al Kadhim soms langer kan duren. Op de vraag of de rit dan twee uur heeft geduurd antwoordt u ontkennend en voegt u toe dat de controle soms een half uur of een uur kan duren afhankelijk van de file. U bent tussen de markt en het ziekenhuis nergens anders geweest (gehoorverslag, p. 25). Uw verklaringen met betrekking tot het tijdsverloop op de dag van het incident in de markt zijn dus weinig incoherent, aangezien u geen goede verklaring kan geven waarom er zo veel tijd zat tussen het incident en uw aankomst in het ziekenhuis.

Daarenboven zijn de verklaringen van uw vrouw over het incident in de markt bijzonder vaag. Op de vraag of zij alles kan vertellen over dit incident, antwoordt zij: "Op die dag kwam hij naar Shuala om zijn moeder te bezoeken maar hij werd tegengehouden, ze vroegen hem toen om in de kofferbak te stappen. Maar hij heeft geweigerd, vervolgens vluchtte hij, maar ja hij heeft zelf die momenten meegemaakt, dus hij weet beter." . Uw vrouw verklaart dat u haar toen bovendien niet over dit incident vertelde, en is bovendien niet zeker of u over dit incident vertelde aan haar vader of niet. Zij weet ook niet of haar vader wist waarom u werd bedreigd (gehoorverslag (...))B, p. 10-11).

Met betrekking tot de inval bij uw ouders op 8 augustus 2015 legt u vage en onwaarschijnlijke verklaringen af. U verklaart dat de leden van Asaib Ahl Al-Haq bij de inval tegen uw vader zeiden: "doe de deur open, wij zijn de leden van Asaib"(gehoorverslag, p. 26). Het is op zich al opvallend dat de leden van een militia zich op dergelijke wijze zouden aankondigen bij een huis waar ze een inval doen. U verklaart ook dat uw vader u na één of twee dagen op de hoogte stelde van de inval. Aangezien ze bij de inval naar u op zoek waren, uw laptop meenamen en verklaarden dat u zich moest aanmelden of ze zouden uw familie iets aandoen, is het erg opvallend dat uw vader u pas zo lang na de inval op de hoogte stelde. U verklaart bovendien dat uw vader u contacteerde vanuit Shaab om u te vertellen over de inval, maar u weet niet waar in Shaab hij zich bevond en dat u dit ook niet hebt gevraagd. Ook dit is bevreemdend: uw familie werd bedreigd en moest vluchten. Het zou dan toch kunnen verwacht worden dat zij u vertellen waar zij hun toevlucht hebben genomen of dat u hen vraagt waar precies zij zich bevinden om hun veiligheid te kunnen inschatten. U verklaart hierover dat het moment niet geschikt was om die vraag te stellen omdat u bezig was met de paspoorten en in de war was (gehoorverslag, p. 27). Deze uitleg kan niet verklaren waarom u zo slecht op de hoogte was van de verblijfplaats van uw ouders nadat zij thuis bedreigd werden, en ook niet waarom u nog altijd niet weet waar uw ouders toen naartoe vluchtten. U verklaart nadien ook nog dat uw zus Da. in Shaab woont en dat u niet weet of uw ouders naar haar zijn gegaan of ergens anders (gehoorverslag, p. 28). Dit is wederom weinig aannemelijk aangezien er toch verwacht zou kunnen worden dat er binnen uw familie gesproken wordt over de incidenten die tot uw vertrek leidden. Uw vrouw verklaart bovendien dat ze niet weet of er na de inval iets is gebeurd met uw ouders. Ze weet ook niet wanneer uw ouders hun huis hebben verlaten. Zij verklaart dat zij zich dit niet herinnert maar dat ze denkt dat het op de dag van de inval is (gehoorverslag (...))B, p. 11-12). Ook hier valt het op dat uw vrouw niet goed op de hoogte is van de gebeurtenissen, terwijl het toch logisch is dat dit, als het al niet op het moment zelf is, toch achteraf onder familie wordt besproken.

Het valt bovendien op dat uw vader op 9 augustus 2015 klacht indiende bij de politie van Shuala. Dit is ten eerste gevaarlijk omdat de politie en de milities in Bagdad banden met elkaar hebben. Geconfronteerd met deze vaststelling erkent u dat dit gevaarlijk was maar u verklaart dat uw vader het deed om jullie woning te beschermen en dat hij van plan is om naar de rechter te stappen (gehoorverslag, p. 31). Deze uitleg verklaart niet waarom uw vader de dag na een inval bij zijn thuis het risico nam om een politiebureau binnen te stappen waarvan het geweten is dat er banden zijn met de milities, om tegen deze milities klacht in te dienen. U verklaarde bovendien eerder in het gehoor dat uw ouders het huis op 8 augustus verlieten en dat uw vader nadien werd opgenomen in het ziekenhuis en sindsdien niet meer naar huis terugkeerde (gehoorverslag, p. 14). Gezien deze verklaringen, is het hoogst onwaarschijnlijk dat uw vader op 8 augustus 2016 nog een klacht ging neerleggen bij het politiebureau van Shuala.

U verklaart ook dat er een sjiitische familie in jullie huis in Shaab is komen wonen maar kent de naam van dit gezin niet (gehoorverslag, p. 28). Uw vrouw, die tijdens jullie huwelijk met u in dit huis woonde, is hier echter niet van op de hoogte. Zij verklaart dat zij niet weet of uw ouderlijk huis leegstaat of dat er iemand is komen wonen (gehoorverslag (...)B, p. 12). Het is onwaarschijnlijk dat uw ouderlijk huis zou worden ingenomen door een andere familie en dat u dit niet met uw vrouw zou hebben besproken. U weet ook niet bij uw ouders momenteel in Tarmiya verblijven (gehoorverslag, p. 9), terwijl u wel nog regelmatig contact met hen hebt (gehoorverslag, p. 10).

Er werd bovendien eerder op gewezen dat het feit dat u niet weet of één van uw collega's in Serchinal ook werd bedreigd, en dat u deze collega's of uw baas ook niet op de hoogte stelde van deze bedreigingen, zelfs niet de leden van uw groep, de geloofwaardigheid van uw tewerkstelling bij Serchinal ondermijnt. Deze ondermijnt echter ook sterk de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de bedreigingen zelf."

De Raad benadrukt dat de Commissaris-generaal een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bezit aangaande de bewijswaarde van de aan hem voorgelegde documenten. Aldus kan de vaststelling dat uit objectieve informatie (Landeninformatie, stuk 20, nr. 1), met name de "COI Focus, Irak. Corruptie en documentenfraude" van Cedoca van 8 maart 2016, waaruit blijkt dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, kunnen worden aangekocht, volstaan om te oordelen dat aan de voorgelegde stukken iedere bewijswaarde wordt onzegd. Bovendien dient opgemerkt te worden dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit in casu niet het geval. De bestreden beslissing oordeelde aldus terecht dat:

"De door u neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. De foto's en video's waarin u zingt, staven dat u in Irak en België bij sociale gelegenheden zingt. Zij tonen niet aan dat u hierom vervolgd werd of dat u ook in bars zong. Het is niet duidelijk op de foto's die u neerlegt van uw verwondingen, wanneer deze zijn getrokken of hoe deze wonden zijn toegebracht. Met betrekking tot de dreigbrief van Asaïb Ahl Al-Haq, het procesverbaal van de klacht van uw vader bij de politie en het medisch rapport van het Kadhimiya ziekenhuis dient te worden opgemerkt dat uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt dat de bewijswaarde van documenten uit Irak erg gering is. Gezien het erg makkelijk is om dergelijke documenten te laten aanmaken in Irak, kan het louter voorleggen van deze documenten, in de afwezigheid van een geloofwaardig relaas, uw verhaal niet aannemelijk maken. U legt ook een bewakingsvideo neer van het huis in Shuala waarop de inval van Asaïb Ahl Al-Haq is te zien. Aangezien een dergelijk incident gemakkelijk in scène is te zetten, kan ook deze video, in de afwezigheid van een geloofwaardig relaas, uw verhaal niet aannemelijk maken. De medische documenten van uw vader tonen enkel aan dat hij een hartaandoening heeft en houden geen verband met uw asielrelaas. De foto en het nieuwsbericht met betrekking tot K.A.A. tonen enkel aan dat deze persoon werd gedood en houden verder geen verband met uw persoonlijk asielrelaas. Uw identiteitsdocumenten en die van uw vader kunnen hoogstens uw verklaringen over uw identiteit en herkomst ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie."

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet."

Voormelde motivering geldt ook voor verzoekster.

Verzoekster voert aan dat niet nader werd onderzocht of de bomaanslag waarbij haar moeder gewond raakte en haar jongere broer omkwam specifiek gericht was op de familie van verzoekster. De Raad stelt echter vast dat verzoekster bij aanvang van de asielprocedure werd gevraagd of zij persoonlijk geïmponeerd werd door dit accident, waarop zij antwoordde "Je weet nooit wanneer zo'n bombardement gebeurt, noch hoe of waarom." (CGVS-vragenlijst, stuk 16, p. 2). Toen verzoeksters tijdens het CGVS-interview werd gevraagd of er een specifieke reden was waarom de bus werd geïmponeerd, verklaarde zij "ik weet het niet, het was alleen een ontploffing.

Het is wel een drukke straat, dus ja." (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 8). De Raad merkt op dat verzoekster geen persoonlijke vrees voor vervolging aantoonde. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van

zijn relaas. De bestreden beslissing oordeelde daarnaast aldus dat *“de bomaanslag waarbij uw moeder gewond raakte en uw jongere broer omkwam, is een zeer tragisch incident dat begrijpelijk een grote impact had op uzelf en uw familie. Deze aanslag was echter niet specifiek gericht op uw familie (gehoorverslag, p. 8, CGVS vragenlijst, p. 2). U bezit hierdoor dus ook geen specifieke vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade.”*

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, terecht en vindt steun in het administratief dossier.

Waar verzoekster de overlijdensakte van haar broer M., medische attesten van haar moeder en foto's van haar moeder in het ziekenhuis neerlegt, merkt de Raad op dat deze louter bevestigen dat verzoeksters moeder en broer het slachtoffer werden van een bomaanslag, hetgeen in het voorgaande niet wordt betwist, doch hieruit kan geen persoonlijke vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster worden afgeleid. De door verzoekster neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen aldus niet wijzigen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP